

JENNIFER L. ARMENTROUT

Η Νο 1 ΕΥΠΩΛΗΤΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΩΝ NEW YORK TIMES

ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΑΠΟ
ΣΑΡΚΑ
ΚΑΙ
ΦΩΤΙΑ

ΒΙΒΛΙΟ 2

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Βασίλειο από σάρκα και φωτιά**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: A Kingdom of Flesh and Fire. A Blood and Ash Novel.

Από τις Εκδόσεις Blue Box Press, Νέα Υόρκη 2020

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Jennifer L. Armentrout

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Κυριάκος Γιαλένιος

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Κασσιδής

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ-ΧΑΡΤΗ: Hang Le

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Κωνσταντίνος Καπένης

© Jennifer L. Armentrout, 2020

All rights reserved.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2024

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2024

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-5574-7

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 Publishers since 1979

Έδρα: Head Office:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση 121, Tatoiu Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 | Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

psychogios.gr

JENNIFER L. ARMENTROUT

ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΑΠΟ
ΣΑΡΚΑ
ΚΑΙ
ΦΩΤΙΑ

ΒΙΒΛΙΟ 2

Μετάφραση: Κυριάκος Γαλένιος

Σ' εσένα, τον αναγνώστη

ΑΤΛΑΝΤΙΑ

Ⓡ Α ΕΠΙΣΤΡΕΨΟΥΜΕ στην πατρίδα να παντρευτούμε, προγκί-πισσά μου».

Δηλαδή θα παντρευόμουν στ' αλήθεια;

Αυτόν;

Ξαφνικά, θυμήθηκα όλες τις κοριτσίστικες φαντασιώσεις που είχα στο παρελθόν, πριν μάθω ποια ήμουν και τι προσδοκούσαν από εμένα – ονειροπολήσεις που ήμουν σίγουρη ότι θα γίνονταν πραγματικότητα χάρη στην αγάπη που είχαν οι γονείς μου μεταξύ τους.

Ούτε μια φορά δεν είχα συμπεριλάβει στα όνειρα εκείνου του μικρού κοριτσιού μια πρόταση γάμου που δε θα ήταν στο ελάχιστο πραγματική. Ούτε ότι η πρόταση θα γινόταν σ' ένα τραπέζι γεμάτο άγνωστους, οι μισοί από τους οποίους με ήθελαν νεκρή. Και αυτά τα όνειρα σε καμιά περίπτωση δεν περιλάμβαναν εκείνη που πρέπει να ήταν η χειρότερη – και πιθανόν η πιο παρανοϊκή – μη πρόταση γάμου από έναν άντρα που προς το παρόν με κρατούσε αιχμάλωτη.

Ίσως να είχα κάποια πάθηση στον εγκέφαλο. Πιθανόν να είχα παραισθήσεις εξαιτίας του άγχους. Στο κάτω κάτω, είχα τόσο πολλούς επώδυνους θανάτους που έπρεπε να επεξεργαστώ. Ν' αντιμετωπίσω την προδοσία του. Και μόλις είχα μάθει ότι καταγόμουν από την Ατλάντια, ένα βασίλειο που, μεγαλώνοντας, με είχαν κάνει να πιστεύω ότι ήταν η πηγή όλων των δεινών και της τραγωδίας της χώρας. Οι παραισθήσεις εξαιτίας του άγχους φαινόταν μια πολύ πιο αληθοφανής εξήγηση απ' αυτό που πραγματικά μου συνέβαινε.

Το μόνο που μπορούσα να κάνω ήταν να κοιτάζω το μεγαλύτε-

ρο χέρι που κρατούσε το μικρότερο δικό μου. Η επιδερμίδα του ήταν αρκετά πιο σκούρα από τη δική μου, σαν ηλιοκαμένη. Έπειτα από τόσα χρόνια άσκησης με το σπαθί, οι παλάμες του είχαν γεμίσει κάλους.

Σήκωσε το χέρι μου ψηλά και το έφερε μπροστά σ' ένα άσεμνα καλοσχηματισμένο και μπουκωμένο στόμα. Σε χείλη που ήταν μεν απαλά αλλά και αδυσώπητα σκληρά. Χείλη που είχαν ξεστομίσει όμορφες λέξεις και είχαν ψιθυρίσει θερμές και πονηρές υποσχέσεις στο γυμνό μου δέρμα. Χείλη που είχαν αποτίσει φόρο τιμής στο γεμάτο από τις αμέτρητες ουλές σώμα και πρόσωπό μου.

Χείλη που είχαν επίσης ξεστομίσει αιματοβαμμένα ψέματα.

Τώρα, το ίδιο αυτό στόμα ακουμπούσε το πάνω μέρος της παλάμης μου σε μια χειρονομία που πριν από λίγες ημέρες ή εβδομάδες θα τη λάτρευα αιώνια και θα την έβρισκα εξαιρετικά τρυφερή. Απλά πράγματα όπως το να κρατάω το χέρι κάποιου ή αθώα φιλιά ήταν απαγορευμένα για μένα. Όπως και το να είμαι ποθητή ή να νιώθω πάθος. Είχα προ πολλού αποδεχτεί ότι δε θα γευόμουν ποτέ τέτοιες εμπειρίες.

Μέχρι που εμφανίστηκε εκείνος.

Σήκωσε το βλέμμα μου από τα ενωμένα μας χέρια, από το στόμα του που η μια του πλευρά ήδη ανασηκωνόταν, κάνοντας το λακκάκι στο δεξί του μάγουλο να αχνοφαίνεται και τα χείλη του που μισάνοιγαν, αποκαλύπτοντας μια ιδέα από θανάσιμα κοφτερά δόντια.

Τα μαλλιά του ακουμπούσαν στον αυχένα του και τα είχε τραβηγμένα προς τα πίσω, ενώ οι πυκνές μπούκλες ήταν τόσο μαύρες, ώστε συχνά ακτινοβολούσαν σαν μπλε στο φως του ήλιου. Με τα ψηλά και γωνιώδη ζυγωματικά του, την ίσια μύτη κι ένα περήφανο, καλοσχηματισμένο σαγόνι, μου θύμιζε συχνά μια μεγάλη και γεμάτη χάρη γάτα των σπηλαίων που είχα δει κάποτε ως παιδί στο παλάτι της βασίλισσας Ιλεάνα. Όμορφη, αλλά με τον τρόπο που είναι τα άγρια και επικίνδυνα αρπακτικά. Η καρδιά μου φτερούγισε καθώς τον κοίταξα στα μάτια που έμοιαζαν με δύο σφαίρες σε απόχρωση εντυπωσιακού, ψυχρού κεχριμπαριού.

Ήξερα ότι κοίταξα τον Χοκ –

Μια παγωνιά απλώθηκε στο στήθος μου και σταμάτησα. Δεν ήταν αυτό το όνομά του. Δεν ήξερα καν αν το Χοκ Φλιν ήταν μια

εντελώς φανταστική προσωπικότητα ή το όνομα ανήκε σε κάποιον που πιθανόν να είχε σφραγιστεί για την ταυτότητά του. Φοβόμουν ότι είχε συμβεί το δεύτερο. Γιατί ο Χοκ υποτίθεται ότι είχε έρθει με λαμπρές συστάσεις από την Καρσοντόνια, την πρωτεύουσα του βασιλείου του Σόλις. Αλλά τελικά αποδείχτηκε ότι ο διοικητής των φρουρών στη Μασαντόνια ήταν υποστηρικτής των Ατλάντιων, ένας Κατώτερος, οπότε ακόμα και αυτό μπορεί να ήταν ψέμα τελικά.

Όπως και να 'χει, ο φρουρός που είχε ορκιστεί να με προστατεύει με το σπαθί και τη ζωή του δεν ήταν αληθινός. Ούτε και ο άντρας που είχε δει ποια πραγματικά ήμουν και όχι τι ήμουν. Η Παρθένα. Η Εκλεκτή. Ο Χοκ Φλιν δεν ήταν τίποτε άλλο παρά ένα αποκύημα της φαντασίας μου, όπως εκείνα τα κοριτσίστικα όνειρα.

Αυτός που με κρατούσε τώρα από το χέρι ήταν η πραγματικότητα: ο πρίγκιπας Καστίλ Ντα Νιρ. Ο υψηλότατος. Ο Καταχθόνιος.

Πάνω από τα ενωμένα μας χέρια, το χαμόγελό του γινόταν όλο και πιο πλατύ. Το λακκάκι στο δεξί του μάγουλο φαινόταν πλέον καθαρά. Σπάνια εμφανιζόταν και το αριστερό. Συνέβαινε μόνον όταν χαμογελούσε στ' αλήθεια.

«Πόπι», είπε και όλοι οι μύες του σώματός μου σφίχτηκαν. Δεν ήμουν σίγουρη αν αυτό συνέβη γιατί χρησιμοποίησε το υποκοριστικό μου ή αν ο βαθύς, τραγουδιστός και ζωηρός ρυθμός της φωνής του ήταν που μ' έκανε να τσιτωθώ. «Δε νομίζω ότι σ' έχω ξαναδεί τόσο σιωπηλή».

Το περιπαικτικό ύφος στα μάτια του με βοήθησε να συνέλθω από την εμβρόντητη σιωπή μου. Ελευθέρωσα το χέρι μου παρόλο που ήξερα –και σιχαινόμουν– ότι αν ήθελε να με σταματήσει από το να τραβηχτώ, θα το είχε κάνει πολύ εύκολα.

«Γάμος;» είπα ξαναβρίσκοντας τη φωνή μου μόνο και μόνο για να πω μία λέξη.

Το βλέμμα του έλαμψε σαν να τον είχα προκαλέσει. «Ναι, γάμος. Υποθέτω ότι ξέρεις τι είναι ο γάμος».

Έσφιξα το χέρι μου σε γροθιά και το πίεσα πάνω στο ξύλινο τραπέζι κοιτάζοντάς τον σταθερά στα μάτια. «Γιατί πιστεύεις ότι μπορεί να μην ξέρω τι είναι ο γάμος;»

«Λοιπόν», αποκρίθηκε νωχελικά σηκώνοντας το κύπελλο. «Επανάλαβες τη λέξη σαν να σε μέρδεψε. Και σαν Παρθένα ξέρω ότι ήσουν... προστατευμένη».

Κάτω από την πλεξούδα μου, ο αυχένας μου άρχισε να καίγεται και να κοκκινίζει, παίρνοντας το χρώμα που έχουν τα μαλλιά μου στο φως του ήλιου. «Επειδή ήμουν η Παρθένα και ζούσα προστατευμένη, δε σημαίνει ότι είμαι και ηλίθια», ξέσπασα έχοντας πλήρη επίγνωση της σιγής που επικρατούσε στο τραπέζι μας αλλά και σε όλη την τραπεζαρία – ένας χώρος που ήταν γεμάτος από Κατώτερους και Ατλάντιους, οι οποίοι ήταν πρόθυμοι να σκοτώσουν και να θυσιαστούν για τον άντρα που αγριοκοίταζα.

«Όχι», είπε ο Καστίλ, πίνοντας μια γουλιά, ενώ το βλέμμα του παρέμενε καρφωμένο σ' εμένα. «Δε σημαίνει κάτι τέτοιο».

«Έχω μπερδευτεί όμως». Ένωσα κάτι αιχμηρό στη γροθιά μου. Έτριξα μια φευγαλέα ματιά και πρόσεξα κάτι που ήμουν πολύ σοκαρισμένη και ενοχλημένη για να μπορέσω να παρατηρήσω νωρίτερα. Ένα μαχαίρι με ξύλινη λαβή και χοντρή οδοντωτή λεπίδα, κατασκευασμένο για να κόβει κρέας. Δεν ήταν όπως το δικό μου με το οστό από ανθρωπόλυκο. Δεν το είχα ξαναδεί μετά τους στάβλους και με πλήγωνα πολύ όταν σκεφτόμουν ότι μπορεί να μην το ξαναέβλεπα ποτέ. Εκείνο το στιλέτο ήταν κάτι παραπάνω από ένα όπλο. Ο Βίκτερ μου το είχε κάνει δώρο όταν ήμουν δεκαέξι χρονών και ήταν το μόνο πράγμα το οποίο με συνέδεε με τον άνθρωπο που ήταν κάτι παραπάνω από φρουρός μου. Είχε αναλάβει τον ρόλο που θα είχε ο πατέρας μου, αν ζούσε. Τώρα, το στιλέτο είχε χαθεί και ο Βίκτερ είχε πεθάνει.

Τον είχαν σκοτώσει οι υποστηρικτές του Καστίλ.

Και με βάση το γεγονός ότι το τελευταίο στιλέτο που είχα κρατήσει στα χέρια μου, το είχα χάσει βαθιά στην καρδιά του Καστίλ, αμφέβαλλα αν το στιλέτο με τη λεπίδα από οστό ανθρωπόλυκου θα επέστρεφε στα χέρια μου σύντομα. Παρ' όλα αυτά, το μαχαίρι κρέατος δεν έπαυε να είναι ένα όπλο. Κάτι που με βόλευε.

«Για ποιο λόγο έχεις μπερδευτεί;» Άφησε κάτω το κύπελλο και σκέφτηκα ότι τα μάτια του απέπνεαν μια ζεστασιά όπως όταν κάτι τον διασκέδαζε ή... ή όταν ένιωθα κάτι συγκεκριμένο που αρνιόμουν να παραδεχτώ.

Το χάρισμά μου πίεζε το δέρμα μου, απαιτώντας να το χρησιμοποιήσω για να νιώσω τα συναισθήματά του καθώς άπλωνα το χέρι μου πάνω στο μαχαίρι κρέατος. Κατάφερα να απενεργοποιήσω τις ικανότητές μου προτού συνδεθώ μαζί του. Δεν ήθελα να ξέ-

ρω αν το διασκεδάζε ή... ή αν ένιωθε *οτιδήποτε άλλο* εκείνη τη στιγμή. Δε μ' έννοιαζε *τι* αισθανόταν.

«Όπως είπα», συνέχισε ο πριγκίπισ, σέρνοντας το μακρύ του δάχτυλο στο χείλος της κούπας. «Ένας γάμος μπορεί να πραγματοποιηθεί μεταξύ δύο Ατλάντιων, μόνον όταν και τα δύο μέρη στέκονται στο έδαφος της πατρίδας τους, πριγκίπισσα».

Πριγκίπισσα.

Αυτό το ενοχλητικό, αλλά και ελαφρώς αξιαγάπητο χαϊδευτικό που χρησιμοποιούσε, είχε αποκτήσει εντελώς διαφορετικό νόημα. Γιατί προέκυπτε ένα ερώτημα: Πόσα γνώριζε εξαρχής; Είχε παραδεχτεί ότι με είχε αναγνωρίσει τη νύχτα στο Κόκκινο Μαργαριτάρι, αλλά ισχυριζόταν ότι δεν ήξερε ότι ήμουν εν μέρει Ατλάντια, μέχρι που με δάγκωσε, μέχρι που γεύτηκε το αίμα μου. Το σημάδι στον λαιμό μου μυρμήγκιασε και αντιστάθηκα στον πειρασμό να το αγγίξω.

Πόσο συμπτωματικό ήταν το υποκοριστικό; Δεν ήμουν ακριβώς σίγουρη, αλλά αν έλεγε ένα ακόμα ψέμα, τότε είχε και αυτό τη σημασία του.

«Ποιο κομμάτι σε μπερδεύει ακριβώς;» με ρώτησε χωρίς ν' ανοιγοκλείσει τα κεκριμαπαρένια του μάτια.

«Το κομμάτι εκείνο που σε κάνει να νομίζεις ότι θα σε παντρευτώ».

Από απέναντί μου ακούστηκε ο πνιγμένος ήχος κάποιου που προσπαθούσε να συγκρατήσει το γέλιο του. Έριξα ένα βλέμμα στο όμορφο πρόσωπο του καστανόξανθου ανθρωπόλυκου με τα ανοιχτόχρωμα γαλάζια μάτια – ενός πλάσματος που μπορούσε να πάρει τη μορφή ενός λύκου τόσο εύκολα όσο και τη μορφή ενός θητού. Μέχρι πριν από λίγες ημέρες πίστευα ότι οι ανθρωπόλυκοι είχαν εκλείψει κατά τη διάρκεια του Πολέμου των Δύο Βασιλιάδων, πριν από περίπου τετρακόσια χρόνια. Ωστόσο, ήταν ακόμα ένα ψέμα. Ο Κίραν ήταν ένας από τους πολλούς, ολοζώντανους ανθρωπόλυκους – αρκετοί από τους οποίους κάθονταν σ' εκείνο το τραπέζι.

«Δε *νομίζω* ότι θα το κάνεις», αποκρίθηκε ο Καστίλ, με τις πυκνές βλεφαρίδες του να σκεπάζουν εν μέρει τα μάτια του. «Το ξέρω ότι θα το κάνεις».

Η δυσπιστία φούντωσε μέσα μου. «Ίσως δεν ήμουν αρκετά ξεκάθαρη, γι' αυτό θα προσπαθήσω να είμαι πιο σαφής τώρα. Δεν

ξέρω γιατί πιστεύεις ότι υπάρχει έστω και μια πιθανότητα στο εκατομμύριο να σε παντρευτώ». Έγειρα προς το μέρος του. «Ήμουν αρκετά ξεκάθαρη τώρα;»

«Απόλυτα», αποκρίθηκε και τα μάτια του απέπνεαν μια ζεστή μελιά απόχρωση, χωρίς να υπάρχει ίχνος θυμού στην έκφραση ή στο ύφος του. Υπήρχε κάτι εντελώς διαφορετικό. Το βλέμμα του μου θύμιζε το ζεστό του δέρμα και την αίσθηση που άφηναν οι σκληρές και γεμάτες κάλους παλάμες του στο μάγουλο μου, ή καθώς γλιστρούσαν στην κοιλιά μου, στους μηρούς μου και σε μέρη ακόμα πιο ιδιαίτερα. Το λακκάκι στο μάγουλό του έγινε πιο βαθύ. «Αλλά αυτό θα το δούμε, έτσι δεν είναι;»

Μια καντή, ακανθώδης αίσθηση απλώθηκε στο δέρμα μου. «Δεν έχουμε να δούμε τίποτε απολύτως».

«Μπορώ να γίνω πολύ πειστικός».

«Όχι τόσο πειστικός», απάντησα απότομα και μουρμούρισε κάτι ακαθόριστο που μ' έκανε να τρέμω από οργή. «Έχεις τρελαθεί τελείως;»

Ένα βαθύ, πηγαίο γέλιο ακούστηκε από κάποιον σημείο του τραπέζιού. Ήξερα ότι δεν είχε προέλθει από τον ξανθομάλλη Ντελάνο. Ο συγκεκριμένος έμοιαζε λες και είχε γίνει μάρτυρας σε σφαγή και ήταν ο επόμενος στη σειρά. Ίσως θα έπρεπε να φοβάμαι, γιατί οι ανθρωπόλυκοι δεν τρώμαζαν εύκολα, ειδικά ο Ντελάνο. Με είχε υπερασπιστεί όταν ο Τζέρικο και οι υπόλοιποι είχαν έρθει για μένα, μολονότι μαζί με τον άλλο Ατλάντιο, τον Νέιλ –που τώρα καθόταν δίπλα του– ήταν πολύ λιγότεροι σε αριθμό.

Ο Καταχθόνιος δεν ήταν κάποιος που θα τολμούσες να του αντιπαρατεθείς. Ήταν ένας Ατλάντιος θανατηφόρος, γρήγορος και απίστευτα δυνατός. Ήταν δύσκολο να τον πληγώσεις, πόσο μάλλον να τον σκοτώσεις. Και όπως είχα μάθει πρόσφατα, ικανός να χρησιμοποιεί βία για να επιβάλει τη θέλησή του στους άλλους. Είχε σκοτώσει έναν από τους πιο ισχυρούς δούκες του Σόλις, καρφώνοντας στην καρδιά του Ανώτερου το ίδιο ραβδί με το οποίο ο Τίριμαν με χτυπούσε.

Αλλά δεν ένιωθα φόβο.

Παραήμουν εξοργισμένη για να φοβηθώ.

Αριστερά του Ντελάνο καθόταν η πηγή του γέλιου που μόλις είχα ακούσει. Προερχόταν από έναν μεγαλόσωμο τύπο με το όνο-

μα Ελαίζα. Δε μου φαινόταν για ανθρωπόλυκος. Το έβλεπα στα μάτια του. Όλοι οι ανθρωπόλυκοι είχαν ένα παγωμένο γαλάζιο βλέμμα. Τα μάτια του Ελαίζα ήταν καστανοπράσινα, με περισσότερο χρυσό παρά καστανό. Εκμεταλλεύτηκα την ευκαιρία για να γλιστρήσω το μαχαίρι κάτω από το τραπέζι και να το κρύψω στο μανίκι του χιτώνα μου.

«Τι;» Ο Ελαίζα χάιδεψε τα σκούρα γένια του, ενώ τα βλέμματα είχαν στραφεί πάνω του. «Ρώτησε αυτό που σκεφτόμαστε οι περισσότεροι».

Ο Ντελάνο ανοιγόκλεισε τα μάτια του και κοίταξε τον Ελαίζα. Ο Καστίλ παρέμεινε σιωπηλός. Το μειδιάματά του έλεγε πολλά, ενώ το έντονο διαπεραστικό του βλέμμα μετακινήθηκε από εμένα προς το τραπέζι.

Με τα δάχτυλά του ακίνητα πάνω στη γενειάδα του, ο Ελαίζα καθάρισε τον λαιμό του. «Νόμιζα ότι το πλάνο ήταν...»

«Το τι νομίζεις εσύ είναι κάτι που δε με αφορά». Ο πρίγκιπας έκανε τον ηλικιωμένο να σωπάσει.

«Το πλάνο εκείνο που πίστευες ότι θα με χρησιμοποιούσες ως δόλωμα για να ελευθερώσεις τον αδελφό σου;» απαίτησα να μάθω. «Ή μήπως αυτό άλλαξε ως διά μαγείας τις τελευταίες ώρες;»

Ένας μυσ πετάχτηκε στο σαγόνι του Καστίλ καθώς η προσοχή του επέστρεψε σ' εμένα. «Πρέπει να φας».

Παραλίγο να χάσω την ψυχραιμία μου και να του πετάξω το μαχαίρι που είχα κρύψει. «Δεν πεινάω».

Το βλέμμα του έπεσε στο πιάτο μου. «Δεν έχεις φάει σχεδόν τίποτα».

«Ε, λοιπόν, δεν έχω και πολλή όρεξη, *Υψηλότατε*».

Το σαγόνι του σφίχτηκε και το βλέμμα του συνάντησε το δικό μου. Η χρυσαφένια απόχρωση της ίριδάς του είχε γίνει τώρα πιο ψυχρή. Το δέρμα μου μούδιασε από την ανατριχίλα και η ατμόσφαιρα στην αίθουσα γύρω μας φάνηκε να πυκνώνει και να ηλεκτριάζεται. Δεν υπήρχε ούτε ίχνος σεβασμού στη φωνή μου. Μήπως το παρατραβούσα με τον Καστίλ; Καθόλου δε μ' ένοιαζε.

Με τα δάχτυλά μου τύλιξα τη λαβή της λεπίδας. Δεν ήμουν πλέον η Παρθένα, δεσμευμένη με κανόνες που μου απαγόρευαν να έχω άποψη για τα πράγματα που καθόριζαν τη ζωή μου. Δε θα με έλεγχαν πια. Μπορούσα και θα το τραβούσα ακόμα πιο πολύ.

«Είναι μια πολύ καλή ερώτηση αυτή που έθεσε», είπε κάποιος που καθόταν προς το τέλος του τραπέζιού, ένας άντρας με κοντά μαύρα μαλλιά. Σχεδόν στην ηλικία του Κίραν, που όπως και ο Καστίλ φαινόταν να είναι λίγο πάνω από είκοσι χρονών. Μόνο που ο Καστίλ ήταν πάνω από διακοσίων χρονών. Εκείνος ο άντρας θα μπορούσε να είναι μεγαλύτερος. «Σκόπευες να τη χρησιμοποιήσεις για να ελευθερώσεις τον πρίγκιπα Μάλικ. Έχει αλλάξει αυτό το πλάνο;» ρώτησε.

Ο Καστίλ δεν είπε τίποτα καθώς συνέχιζε να έχει το βλέμμα του καρφωμένο πάνω μου, αλλά η απόλυτη ακινησία της έκφρασής του αποτελούσε πολύ πιο έντονη προειδοποίηση από οποιοσδήποτε λέξεις.

«Δεν προσπαθώ ν' αμφισβητήσω τις αποφάσεις σου», δήλωσε ο άντρας. «Επιχειρώ να τις κατανοήσω».

«Τι ακριβώς είναι αυτό που χρειάζεσαι βοήθεια για να κατανοήσεις, Λαντέλ;» Ο Καστίλ έγειρε πίσω στην καρέκλα του και τα χέρια του έπεσαν ανάλαφρα στο πλάι. Ο τελείως χαλαρός τρόπος που καθόταν έκανε τις τρίχες του κορμιού μου ν' ανασηκωθούν.

Μια στιγμή έντασης πέρασε και έπειτα ο Λαντέλ είπε: «Σε έχου- με ακολουθήσει από την Ατλάντια. Μείναμε σ' αυτό τον παμπάλαιο βόθρο που θέλει να λέγεται βασιλείο, υποκρινόμενοι αφοσίωση στον ψεύτικο βασιλιά και στη βασίλισσα. Γιατί, όπως κι εσύ, θέλουμε όσο τίποτε άλλο να ελευθερώσουμε τον αδελφό σου. Είναι ο νόμιμος διάδοχος».

Ο Καστίλ του ένευσε να συνεχίσει.

«Έχουμε χάσει ανθρώπους – καλούς ανθρώπους, που προσπαθούσαν να διεισδύσουν στους ναούς της Καρσοντόνια», είπε. Τσιτώθηκα καθώς οι εικόνες των τεράστιων, σκοτεινών οικοδομημάτων σχηματίστηκαν στο μυαλό μου

Αν όσα ισχυριζόταν ο Καστίλ ήταν αλήθεια, ο σκοπός που υπη- ρετούσαν οι ναοί ήταν ακόμα ένα ψέμα. Οι τρίτοτοκοι γιοι και κό- ρες δεν παραδίδονταν κατά τη διάρκεια της ιεροτελεστίας για να υπηρετήσουν τους θεούς. Αντ' αυτού, παραδίδονταν στους Ανώτε- ρους –τους νεκροζώντανους– σαν κοπάδι για άρμεγμα. Πολλά από τα ψέματα που με είχαν ταΐσει κατά τη διάρκεια της ζωής μου ήταν τρομερά, αλλά αυτό πιθανόν να ήταν το χειρότερο. Και όσο απο- κρουστικό κι αν ακουγόταν αυτό που ισχυριζόταν ο Καστίλ, φο-

βόμουν πως ήταν η αλήθεια. Πώς θα μπορούσα να το αρνηθώ; Οι Ανώτεροι μας είχαν πει ότι το φιλί των Ατλάντιων ήταν δηλητηριώδες και ότι με αυτό μπορούσαν να καταραστούν αθώους θνητούς και να τους μετατρέψουν σ' εκείνα τα κελύφη σε αποσύνθεση που ήταν και οι ίδιοι – μοχθηρά, αιμοδιψή τέρατα, γνωστά και ως Αιμοβόροι. Αλλά ήξερα ότι κάτι τέτοιο ήταν αναληθές. Το φιλί των Ατλάντιων δεν ήταν τοξικό. Ούτε το δάγκωμά τους. Ήμουν η απόδειξη όλων αυτών των πραγμάτων. Είχα μοιραστεί πολλά φιλιά με τον Καστίλ. Μου είχε δώσει να πιω από το αίμα του όταν είχα τραυματιστεί. Και με είχε δαγκώσει.

Δε μεταστράφηκα.

Όπως δεν είχα μεταστραφεί όταν με είχαν δαγκώσει οι Αιμοβόροι, πριν από πολλά χρόνια.

Όχι ότι δεν είχα αρχίσει να έχω υποψίες για τους Ανώτερους προτού μπει ο Καστίλ στη ζωή μου. Το μόνο που έκανε ήταν να τις επιβεβαιώσει. Ήταν όμως όλα αλήθεια; Δεν μπορούσα να ξέρω. Κρατούσα τόσο σφιχτά το μαχαίρι, που πόνεσαν τα δάχτυλά μου.

«Δεν έχουμε βρει στοιχεία για την τοποθεσία όπου κρατείται ο πρίγκιπας και πολλοί από εμάς δε θα επιστρέψουμε ποτέ στις οικογένειές μας», συνέχισε ο Λαντέλ, με τη φωνή του να γίνεται όλο και πιο σταθερή με κάθε λέξη που έβγαινε από μέσα του, ενώ ξεχείλιζε από τόση οργή, ώστε δε χρειαζόμουν το χάρισμά μου για να τη νιώσω. «Αλλά τώρα έχουμε κάτι. Κάτι που μπορούμε επιτέλους να χρησιμοποιήσουμε για να μάθουμε πού βρίσκεται ο αδελφός σου – και πιθανόν να τον ελευθερώσουμε, να τον σταματήσουμε από το να δημιουργήσει καινούργιους νεκροζώντανους και να βιώνει το είδος της κόλασης που κι εσύ ο ίδιος γνωρίζεις πολύ καλά. Αντίθετα, εμείς επιστρέφουμε σπίτι».

Είχα γνωρίσει κι εγώ ένα κομμάτι αυτής της κόλασης.

Είχα δει τις αναρίθμητες ουλές στο σώμα του Καστίλ, το σημάδι με το σχέδιο του αυτοκρατορικού εμβλήματος στο επάνω μέρος του μηρού του, λίγο πιο χαμηλά από τον γοφό του.

Ο Καστίλ όμως δεν απάντησε. Κανείς δε μίλησε. Όλοι παρέμειναν ακίνητοι, τόσο αυτοί που κάθονταν στο τραπέζι όσο και εκείνοι που κάθονταν στο βάθος της τραπεζαρίας.

Ο Λαντέλ δεν είχε ολοκληρώσει. «Σε όσους κρέμονται στους τοίχους έξω από αυτή την αίθουσα, τους αξίζει να βρίσκονται εκεί.

Όχι μόνο γιατί παράκουσαν τις εντολές σου, αλλά και γιατί αν είχαν καταφέρει να σκοτώσουν την Παρθένα, θα είχαμε χάσει το μοναδικό πράγμα που θα μπορούσαμε να χρησιμοποιήσουμε. Έθεσαν τη διαδοχή σε κίνδυνο μόνο και μόνο για να πάρουν εκδίκηση. Γι' αυτό θεωρώ ότι ήταν άξιοι της μοίρας τους, παρόλο που κάποιιοι ήταν φίλοι μου, φίλοι με πολλούς σ' αυτό το τραπέζι».

Θα τους σκοτώσω όλους.

Αυτό είχε υποσχεθεί ο Καστίλ όταν είδε τις πληγές που μου είχαν προξενήσει. Και το είχε κάνει. Σε μεγάλο βαθμό. Ο Καστίλ είχε καρφώσει στον τοίχο αυτούς στους οποίους αναφερόταν ο Λαντέλ. Όλοι ήταν νεκροί εκτός από τον Τζέρικο. Ο αρχηγός της συμμορίας ήταν μισοπεθαμένος, υποφέροντας έναν αργό, αγωνιώδη θάνατο ως υπενθύμιση ότι δεν έπρεπε να με βλάψουν.

«Μπορείς να την εκμεταλλευτείς», είπε αγανακτισμένος ο Λαντέλ. «Είναι η αγαπημένη της βασίλισσας – η Εκλεκτή. Αν υπάρχει μια πιθανότητα να ελευθερώσουν τον αδελφό σου, θα είναι για εκείνη. Αλλά αντί γι' αυτό, θα επιστρέψουμε σπίτι για να την παντρευτείς;» Έδειξε με το πιγούνι του προς το μέρος μου. «Αυτήν;»

Η απέχθεια της τελευταίας του λέξης με πόνησε, αλλά είχα δεχτεί πολύ χειρότερα σχόλια από τον δούκα Τίρμαν για να αντιδράσω έστω και με ένα ανοιγόκλεισμα των ματιών.

Απέναντί μου, ο Κίραν γύρισε απότομα προς την κατεύθυνση του Λαντέλ. «Αν είσαι λίγο έξυπνος, θα πρέπει να σταματήσεις να μιλάς. Τώρα».

«Αφησέ τον να συνεχίσει», παρενέβη ο Καστίλ. «Έχει δικαίωμα να πει την άποψή του. Όπως το έκανε και ο Ελάιζα. Αλλά φαίνεται ότι ο Λαντέλ έχει περισσότερα να πει από τον Ελάιζα και θα ήθελα να τον ακούσω».

Ο Ελάιζα σούφρωσε τα χείλη του, έβγαλε ένα χαμηλό σφύριγμα και γούρλωσε τα μάτια του καθώς έγερσε στην καρέκλα του και άπλωσε το ένα χέρι πίσω από το κάθισμα του Ντελάνο. «Κάποιες φορές μιλάω και γελάω ενώ ίσως δε θα έπρεπε. Αλλά ό,τι σχεδιάσεις ή αποφασίσεις, εγώ είμαι μαζί σου, Καστίλ».

«Σοβαρολογείς;» Ο Λαντέλ γύρισε απότομα το κεφάλι του προς τον Ελάιζα και πετάχτηκε όρθιος. «Συμφωνείς με την απόφασή του να παρατήσουμε τον πρίγκιπα Μάλικ; Δεν έχεις πρόβλημα που θα τη φέρει πίσω στην πατρίδα μας, στα εδάφη μας, θα την παντρευ-

τεί και θα την κάνει πριγκίπισσα; Μια τιμή που σκοπό έχει να ενώσει τους ανθρώπους μας και όχι να τους διαιρέσει».

Ο Καστίλ κινήθηκε ελαφρώς και τα χέρια του γλίστρησαν από τα μπράτσα της καρέκλας προς τα κάτω.

«Όπως μόλις είπα, είμαι με τον Καστίλ». Ο Ελίζα σήκωσε το βλέμμα του προς τον Λαντέλ. «Πάντα και ανεξάρτητα από τις επιλογές που κάνει. Κι αν επιλέξει εκείνη, τότε την επιλέγουμε κι εμείς».

Αυτό ήταν... αυτό ήταν εντελώς γελοίο, όλη η διαφωνία. Δεν είχε σημασία. Και ούτε μ' ένοιαζε για την ανάγκη να ενωθεί ο λαός της Ατλάντια γιατί ο Καστίλ κι εγώ δε θα παντρευόμασταν. Όμως δε μου δόθηκε η ευκαιρία να το επισημάνω.

«Εγώ δεν την επιλέγω. Ποτέ δε θα την επιλέξω», ορκίστηκε ο Λαντέλ με το δέγμα του προσώπου του να σφίγγεται και να σκουραίνει καθώς κοιτούσε όσους κάθονταν γύρω του. Ανθρωπόλυκος. Συνειδητοποίησα ότι ήταν ένας ανθρωπόλυκος. Έπιασα καλύτερα το μαχαίρι και το έσφιξα. «Να ξέρετε όλοι σας ένα πράγμα. Οι ανθρωπόλυκοι δε θα την αποδεχτούν. Δεν έχει σημασία αν έχει αίμα Ατλάντιου ή όχι. Ούτε οι κάτοικοι της Ατλάντια θα την καλωσορίσουν. Είναι μια ξενόφερτη, που ανατράφηκε από εκείνους και νοιαζόταν για εκείνους που μας εξώθησαν πίσω σε μια περιοχή που γρήγορα αποδείχτηκε μικρή και άχρηστη». Κοίταξε χαμηλά, το τραπέζι και τον Καστίλ. «Αυτή ούτε καν σε αναγνωρίζει κι εσύ πιστεύεις ότι θα δεσμευτεί μαζί σου;»

Να δεσμευτώ; Κοίταξα τον Κίραν και μετά τον Καστίλ. Ήξερα ότι μερικοί ανθρωπόλυκοι ανέπτυσαν έναν δεσμό με τους Ατλάντιους μιας συγκεκριμένης κοινωνικής τάξης και δε χρειαζόταν κανένα άλμα λογικής για να υποθέσει κάποιος ότι αναφερόταν σε κάτι τέτοιο, δεδομένου ότι ο Καστίλ ήταν πρίγκιπας. Οι δύο τους φαίνονταν να είναι πιο δεμένοι απ' όλους τους υπόλοιπους. Είχα δει τον Καστίλ να αλληλεπιδρά μαζί του, αλλά δε γνώριζα τίποτα για τον δεσμό.

Ωστόσο, για ακόμα μια φορά αυτό ήταν άσχετο, γιατί δε θα παντρευόμασταν.

«Πώς να πιστέψουμε εμείς ότι είναι άξια να γίνει πριγκίπισσά μας, όταν σε αρνείται κατηγορηματικά μπροστά στους υπηκόους σου, ενώ ζέχνει μυρωδιά Ανώτερης;» απαίτησε να μάθει ο Λαντέλ.

Στραβομουτσούνιασα. Δε μύριζα σαν... σαν Ανώτερη. Σωστά; «Όταν αρνείται να σ' επιλέξει;»

«Αυτό που μετράει είναι ότι την έχω επιλέξει εγώ», είπε ο Καστίλ και η τόσο ανόητη καρδιά μου χοροπήδησε, μολονότι εγώ δεν τον είχα επιλέξει. «Κι αυτό είναι το μόνο που έχει σημασία».

Τα χείλη του ανθρωπόλυκου τραβήχτηκαν πίσω και τα μάτια μου άνοιξαν διάπλατα στη θέα των μακριών κυνοδότων. «Αν το κάνεις αυτό, το βασίλειό μας θα καταρρεύσει», γρύλισε. «Εγώ δεν πρόκειται να επιλέξω ετούτη τη σημαδεμένη καριόλα».

Έκανα έναν μορφασμό.

Στ' αλήθεια έκανα έναν *μορφασμό*, με τα μάγουλά μου να φλέγονται λες και κάποιος με είχε χαστουκίσει στο πρόσωπο. Σήκωσα τα δάχτυλά μου και άγγιξα το ανομοιόμορφο δέρμα στο μάγουλό μου, πριν συνειδητοποιήσω τι έκανα.

Το χέρι του Λαντέλ έπεσε στον γοφό του. «Θα τη δω νεκρή προτού επιτρέψω κάτι τέτοιο».

Δεν είχαν περάσει παρά λίγα δευτερόλεπτα, κυριολεκτικά όσο ένας χτύπος της καρδιάς, από τη στιγμή που ο Λαντέλ ξεστόμισε αυτές τις λέξεις και ο αέρας που αναδευτήκε δίπλα μου έκανε τις τρίχες του κεφαλιού μου να σηκωθούν.

Η καρέκλα του Καστίλ έμεινε άδεια.

Μια κραυγή ακούστηκε και αμέσως μετά ο θόρυβος ενός πιάτου. Μια καρέκλα αναποδογύρισε και ο Λαντέλ... δε στεκόταν πλέον στο τραπέζι. Το πιάτο του δεν ήταν πια άδειο. Ένα μακρόστενο σιλιέτο είχε πέσει μέσα, ένα από εκείνα που ήταν ειδικά φτιαγμένα για να τα πετάνε. Το γουρλωμένο μου βλέμμα ακολούθησε τη θολή μορφή του Καστίλ καθώς κάρφωνε τον Λαντέλ στον τοίχο, με τον βραχίονά του να πιέζει τον λαιμό του ανθρωπόλυκου...

Ω, θεοί, αυτή η ικανότητα που είχε να κινείται τόσο γρήγορα και αθόρυβα...

«Θέλω να ξέρεις πως δεν είμαι ιδιαίτερα αναστατωμένος γιατί αμφισβήτησες αυτό που πρόκειται να κάνω. Ούτε ο τρόπος που μου μίλησες μ' ενόχλησε. Δεν είμαι τόσο ανασφαλής ώστε να με νοιάζει η γνώμη ασήμαντων ανθρώπων». Το πρόσωπο του Καστίλ απείχε μόλις λίγα εκατοστά από τον ανθρωπόλυκο που τον κοιτούσε γουρλωμένος. «Αν ήταν μόνο αυτά, θα τα είχα παραβλέψει. Ή αν είχες σταματήσει μετά την πρώτη σου αναφορά σ' εκείνη, θα σου

είχα επιτρέψει να φύγεις από δω μέσα με παραφουσκωμένη την αίσθηση αυτοεκτίμησης. Στη συνέχεια όμως την πρόσβαλες. Την έκανες να μορφάσει και μετά την απείλησες. Κι αυτό είναι κάτι που δε θα ξεχάσω ποτέ».

«Εγώ –» Οτιδήποτε κι αν σκόπευε να πει ο Λαντέλ, κατέληξε να ακουστεί σαν ένα γουργουρητό, καθώς το δεξί χέρι του Καστίλ έκανε μια απότομη κίνηση προς τα εμπρός.

«Και δε θα μπορέσω ποτέ να σε συγχωρέσω». Ο Καστίλ τράβηξε το χέρι του πίσω και πέταξε κάτι στο πάτωμα. Προσγειώθηκε βγάζοντας έναν σαρκώδη ήχο.

Άνοιξα ελαφρώς το στόμα μου μόλις συνειδητοποίησα ότι ήταν ένας σβόλος κόκκινης μάζας. Ω, θεοί. Μια καρδιά. Ήταν μια πραγματική καρδιά.

Άφησε τον ανθρωπόλυκο κι έκανε ένα βήμα πίσω παρακολουθώντας τον Λαντέλ να γλιστράει από τον τοίχο και το κεφάλι του να κρέμεται στη μια πλευρά. Γύρισε προς το τραπέζι, με το δεξί του χέρι γεμάτο αίματα και ιστούς. «Μήπως κάποιος άλλος θέλει να πει κάτι;»

Είναι ο έρωτας πιο δυνατός από την εκδίκηση;

ΜΙΑ ΠΡΟΔΟΣΙΑ...

Όλα όσα είχε πιστέψει η Πόπι είναι ένα ψέμα, ακόμα και ο άντρας τον οποίο είχε ερωτευτεί. Έχοντας βρεθεί ανάμεσα σε αυτούς που τη βλέπουν σαν σύμβολο ενός απεχθούς βασιλείου, μετά βίας αναγνωρίζει τον εαυτό της χωρίς το πέπλο της Παρθένας. Αυτό όμως που σίγουρα αναγνωρίζει είναι ότι τίποτα δεν είναι τόσο επικίνδυνο για την ίδια όσο εκείνος. Ο Καταχθόνιος. Ο πρίγκιπας της Ατλάντια. Την προτρέπει να του αντισταθεί και εκείνη το κάνει με μεγάλη της χαρά.

ΜΙΑ ΕΠΙΛΟΓΗ...

Ο Καστίλ Ντανίρ έχει πολλά ονόματα και πρόσωπα. Τα ψέματά του είναι τόσο δελεαστικά όσο και το άγγιγμά του. Οι αλήθειες του τόσο φιλήδονες όσο και το δάγκωμά του. Η Πόπι ξέρει πολύ καλά ότι δεν πρέπει να τον εμπιστεύεται, ωστόσο είναι ο μοναδικός που μπορεί να τη βοηθήσει να πάρει αυτό που θέλει. Η συνεργασία μαζί του κρύβει πολλούς κινδύνους και εκείνη παραείναι ριψοκίνδυνη και πεινασμένη για να αντισταθεί στον πειρασμό που της προσφέρει.

ΕΝΑ ΜΥΣΤΙΚΟ...

Η αναταραχή στην Ατλάντια μεγαλώνει μέρα με τη μέρα και οι ψίθυροι πολέμου γίνονται όλο και πιο δυνατοί. Σκοτεινά μυστικά βουτηγμένα στις αιματοβαμμένες αμαρτίες των δύο βασιλείων κάνουν την εμφάνισή τους. Όταν το έδαφος, όμως, αρχίζει να σειέται και οι ουρανοί να αιμοραγούν, μάλλον είναι πολύ αργά για να κρατηθεί η αλήθεια κρυφή.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psychogios.gr

ISBN: 978-618-01-5575-4

9 786180 155754

ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΗΜ.: 29297